

Datum van
inontvangstneming

:

25/09/2015

Zaak C-454/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 augustus 2015

Verwijzende rechter:

Hessisches Landesarbeitsgericht (Deutschland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 april 2015

Verzoeker en appellant:

Jürgen Webb-Sämman

Verweerder en geïntimeerde:

Christopher Seagon als curator in het faillissement van Baumarkt
Praktiker DIY GmbH

Hessisches Landesarbeitsgericht

[*omissis*]

Beslissing

In het hoger beroep

Jürgen Webb-Sämman, [*omissis*] Hochheim

verzoeker en

appellant

[*omissis*]

[*omissis*]

tegen

Christopher Seagon als curator in het faillissement van Baumarkt Praktiker DIY GmbH, [omissis] Heidelberg

verweerder en

geïntimeerde

[omissis]

[omissis]

heeft het Hessische Landesarbeitsgericht [omissis]

op 1 april 2015 de volgende beslissing gewezen:

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de volgende prejudiciële vraag voorgelegd:

Levert een nationale interpretatie van een regeling volgens welke onvervulde loonaanspraken die in bewaring zijn gegeven aan de werkgever om op een bepaalde datum in een pensioenfonds te worden gestort, maar door die werkgever niet op een aparte rekening zijn gestort, zodat de genoemde aanspraken niet op grond van § 47 van de Duitse faillissementswet uit de boedel kunnen worden gesepareerd, schending op van artikel 8 van richtlijn 2008/94/EG of ander Unierecht?

[Or. 2]

Partijen zijn in geschil over de vraag of bijdragen die in de periode van januari tot en met juni 2013 zijn betaald voor het bedrijfspensioen, uit de boedel kunnen worden gesepareerd („Aussonderungsrecht”).

Verzoeker was sinds 18 november 1996 parttime werkzaam bij Praktiker DIY GmbH (hierna: „gefailleerde”) of bij haar rechtsvoorgangsters. Op 1 oktober 2013 werd het faillissement van gefailleerde uitgesproken en werd verweerder als curator aangesteld.

Verzoeker stelde dat de hiernavolgende loonaanspraken voor het bedrijfspensioen bestemde bijdragen waren en uiterlijk op 31 december 2013 op zijn individuele pensioenrekening bij de Hamburger Pensionskasse (hierna: „HPK”) hadden moeten zijn gestort door de werkgeefster. Bij deze loonaanspraken gaat het om de volgende aanspraken:

- extra storting in het bedrijfspensioenfonds in overeenstemming met de ondernemingsovereenkomst van 26 januari 2005 [omissis], namelijk 137,52 EUR;

- recht op een bij cao geregeld bedrag aan bedrijfspensioen [*omissis*], dat wordt berekend op basis van verzoekers parttimebaan, namelijk 80,04 EUR;
- bij cao geregeld vakantiegeld, namelijk 500,00 EUR;
- van januari tot en met juni 2013 netto ingehouden bedrag van 50,00 EUR, namelijk in totaal 300,00 EUR.

[*omissis*]

Verzoeker stelde zich op het standpunt dat zijn aanspraken op grond van § 47 van de Duitse faillissementswet (Insolvenzordnung; hierna: „InsO”) uit de boedel konden worden gesepareerd. Volgens hem was de gefailleerde tot het moment van de daadwerkelijke storting **[Or. 3]** van de bedragen op zijn individuele pensioenrekening een bewaarneemster die de aanspraken niet voor haar eigen doeleinden mocht gebruiken („Treuhanderin”). Verzoeker voerde verder aan dat, voor het geval geoordeeld zou worden dat niet mocht worden overgegaan tot het uit de boedel separeren op grond van § 47 InsO, dan sprake was van schending van artikel 8 van de insolventierichtlijn.

Verzoeker vorderde dat:

verweerder zou worden veroordeeld tot betaling aan hem van 1 017,56 EUR bruto, te vermeerderen met een rente ad 5 % boven de basisrente vanaf de datum van de dagvaarding.

Verweerder vorderde dat:

verzoekers vordering zou worden afgewezen.

Verweerder stelde dat geen sprake was van bewaarneming („Treuhandabrede”). Hij stelde zich op het standpunt dat zich evenmin met het uit de boedel separeren op grond van § 47 InsO verdraagt de omstandigheid dat de vermeende in bewaring gegeven zaak („Treugut”) het vermogen van de werkgever niet heeft verlaten. Van separeren kan slechts sprake zijn als er tussen de bewaargever („Treugeber”) en de in bewaring gegeven zaak een goederenrechtelijke band is en de bewaargever de in bewaring gegeven zaak rechtstreeks uit zijn vermogen aan de bewaarneemster toevertrouwt.

Het Arbeitsgericht heeft de vordering afgewezen. Het heeft om te beginnen overwogen dat reeds het feit dat verzoeker geen aanspraak kon maken op uitbetaling aan zichzelf, doch slechts op storting op zijn individuele pensioenrekening, diens vordering niet aannemelijk maakte. Verder heeft het geoordeeld dat verzoeker niet had aangetoond dat er tussen de gefailleerde en hem sprake was van bewaarneming. Ten slotte was het Arbeitsgericht van oordeel dat ook al zou sprake zijn geweest van bewaarneming, het uit de boedel separeren nog steeds onmogelijk was omdat het uit de boedel te halen voorwerp niet

identificeerbaar was. Het separeren van tegoeden op een rekening is slechts mogelijk als de bedragen zijn gestort op een rekening die uitsluitend is bestemd voor het tijdelijk onder zich houden van derdengelden, hetgeen in casu niet het geval was. Het Arbeitsgericht heeft tot slot ook geoordeeld dat artikel 8 van richtlijn 2008/94/EG niet was geschonden. [omissis] **[Or. 4]** [omissis]

Verzoeker is tegen die uitspraak [omissis] in hoger beroep gegaan. Verzoeker meent dat hij wel aanspraak kan maken op uitbetaling van de aan de orde zijnde bedragen aan hem, aangezien volgens punt 22 van de algemene voorwaarden van HPK, bij beëindiging van de arbeidsverhouding, nabetaling van bijdragen op de individuele pensioenrekening slechts kan plaatsvinden met toestemming van het pensioenfonds. Verzoeker betoogt voorts dat ten aanzien van de ingehouden loonbedragen wel degelijk sprake is van bewaarneming. Deze bedragen zijn door de werkgever op grond van een overeenkomst tot omzetting van loon in pensioen ingehouden, zodat zij op een later tijdstip in het pensioenfonds kunnen worden gestort. Op basis daarvan is het uit de boedel separeren mogelijk. Anders dan het Arbeitsgericht heeft geoordeeld, levert het niet toestaan van het separeren van gelden omdat deze vermengd zijn geraakt in het vermogen, wel degelijk schending van het Unierecht op. Om die reden stelt verzoeker ook voor het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

Verzoeker vordert dat:

de uitspraak van het Arbeitsgericht wordt gewijzigd [omissis] en verweerder wordt veroordeeld tot betaling aan verzoeker van 1 017,56 EURO bruto, te vermeerderen met een rente ad 5 % boven de basisrente vanaf de datum van de dagvaarding.

Verweerder vordert dat:

het hoger beroep wordt verworpen.

Verweerder stelt dat het in casu slechts gaat om de gevolgen van een rechtshandeling van de werkgever. De werkgever heeft verzuimd vermogensbestanddelen die hij mogelijkwjs had moeten scheiden van zijn vermogen, af te scheiden van dat vermogen. De feiten zijn vergelijkbaar met de situatie van de huurder wat de waarborgsom betreft wanneer de verhuurder insolvent raakt **[Or. 5]** en deze ondanks de verplichting daartoe de borg niet afgescheiden van zijn vermogen heeft bewaard of belegd. Verweerder betoogt verder dat de bepalingen van Duits recht zich verdragen met artikel 8 van richtlijn 2008/94/EG. De regeling omtrent de uitkering wegens insolventie („Insolvenzgeld”) en verzekering tegen insolventie bij het pensioengarantiefonds („Pensionssicherungsverein”), voor rechten en aanspraken met betrekking tot het bedrijfspensioen, voldoet aan de eisen van de richtlijn. Zelfs indien artikel 8 aldus zou worden uitgelegd dat een werkgever dient te beschikken over een insolventieverzekering, dan nog zou dit niets veranderen. Schending van een

dergelijke verplichting kan niet ertoe leiden dat de aan de orde zijnde aanspraken mogen worden gesepareerd uit de boedel.

Voor nadere details over de door partijen aangevoerde argumenten in hoger beroep wordt verwezen naar de overlegde conclusies, de daaraan gehechte bijlagen en de stukken.

Verzoekers hoger beroep tegen de uitspraak van het Arbeitsgericht [*omissis*] is [*omissis*] ontvankelijk.

De te beantwoorden vraag is of sprake is van schending van artikel 8 van de insolventierichtlijn indien geoordeeld wordt dat in casu separeren uit de boedel niet mogelijk is.

[*omissis*]